

Arrest

nr. 325 801 van 25 april 2025
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie van 31 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt op 18 maart 2019 het Schengengebied wanneer zij zich op deze dag te Amsterdam Schiphol aanmeldt in het bezit van een visum type C (geldig van 27 februari 2019 tot en met 13 mei 2019).

Op 20 maart 2019 wordt er vervolgens een aankomstverklaring opgesteld voor verzoekende partij. Dit gebeurt bij de Gemeente Olen en verzoekende partij ontvangt een zogenaamde aankomstverklaring (Bijlage 3).

Op 11 april 2019 biedt verzoekende partij zich samen met haar beweerde partner aan bij de Gemeente Olen om over te gaan tot de erkenning van twee kinderen van haar beweerde partner. De Gemeente Olen stelt de

uiteindelijke erkenning uit en vraagt het advies van de Procureur des Konings voor wat deze voorgenomen erkenning betreft.

Op 8 mei 2019 wordt door verzoekende partij een aanvraag tot verklaring van inschrijving gedaan bij dezelfde Gemeente Olen. Op 22 juli 2019 wordt echter beslist tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20).

Op 26 juli 2019 dient verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart te ontvangen in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar beweerde feitelijke partner. Op 16 september 2019 wordt deze aanvraag geweigerd en wordt er besloten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij kon herhaaldelijk niet aangetroffen worden op het door haar aangegeven adres.

Op 29 augustus 2019 besluit de Procureur des Konings te Turnhout dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een schijnerkenning voor wat de beide kinderen van haar beweerde partner betreft.

Op 11 oktober 2019 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van haar beweerde feitelijke partner. Deze aanvraag gebeurt bij de Gemeente Leopoldsburg

Op 3 december 2019 weigert de Gemeente Olen ook de erkenning door verzoekende partij van een ander kind van haar beweerde partner en dit na een eerder negatief advies van de Procureur des Konings in Turnhout.

Op 20 april 2020 meldt verzoekende partij zich aan bij de Gemeente Leopoldsburg om het verblijfsdocument, de verblijfs- of vestigingsvergunning of de EG-verblijfskaart van langdurig ingezetene te ontvangen. Er wordt haar op deze datum een Bijlage 15 afgeleverd.

Verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot en met 18 mei 2025.

Op 24 augustus 2022 wordt er voor verzoekende partij een voorstel tot ambtelijke schrapping opgesteld. Op 5 september 2022 wordt daadwerkelijk besloten om verzoekende partij daadwerkelijk ambtelijk te schrappen.

Op 14 september 2023 vraagt verzoekende partij terug ingeschreven te worden en op 5 oktober 2023 wordt deze aanvraag tot herinschrijving ingediend bij de Gemeente Leopoldsburg.

Op 19 februari 2024 wordt er besloten dat verzoekende partij haar verblijfskaart niet terug ontvangt vermits er uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij meer dan één jaar afwezig was van het Belgisch grondgebied.

Op 22 april 2024 verzoekt verzoekende partij opnieuw tot de aflevering van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en ook dit opnieuw op basis van haar beweerde feitelijke partner.

1.2 Op 31 juli 2024 wordt er door verwerende partij besloten tot de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20). Deze beslissing betreft de in de huidige procedure bestreden beslissing welke als volgt gemotiveerd werd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.04.2024 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): R. I. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 20.04.1977

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (0...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde E. D. A. (...) , van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 82.03.17.628-23.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°; ...'

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]"; Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen"; Gelet art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]"

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij zijn huidige aanvraag een Surinaams paspoort met nr. R1606245 voor, afgeleverd op 21.02.2022 en geldig tot 21.02.2027. In het paspoort bevindt zich een visum type C afgeleverd door Nederland, geldig van 27.02.2019 tot 13.05.2019. Hij reisde er de Schengenzone mee in op 18.03.2019. Nergens in het paspoort zijn andere in-of uitreisstempels terug te vinden, waardoor het redelijk te stellen is dat hij sinds 18.03.2019 onafgebroken in de Schengenzone verblijft. Er dient geconcludeerd te worden dat het visum waarmee betrokkene de Schengenzone inreisde reeds lange tijd verstreken is op het moment van de huidige aanvraag. Nergens kan een geldig inreisvisum worden teruggevonden.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Er is geen probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of

hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Nergens blijkt uit het dossier van betrokkene dat er hinderpalen zouden zijn om het aangehaalde gezinsleven elders dan in België voort te zetten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.3 Verzoekende partij legt op 7 oktober 2024 een verzoekschrift tot nietigverklaring ter griffie neer tegen deze laatste beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 7 oktober 2024 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samen gelezen met artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijven voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 5 november 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 11 april 2025.

2.5 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift de schending aan van de artikelen 40bis §4 en 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). en van artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij zet haar middel als volgt uiteen:

“Art. 40bis, §4 Vw. stelt:

“§4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer

dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)"

"Art. 41 Vw. stelt:

(...)

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst X - Pagina 3 van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggroeiing over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies;"

De Gemachtigde van Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid is van oordeel dat uit artikel 40bis §4 Vw. dat verwijst naar artikel 41 Vw., zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen;

Deze visie is evenwel niet correct;

Voormeld artikel van de Vreemdelingenwet dient immers samen te worden gelezen met artikel 47Vb. en met artikel 41 § 4 Vw. hetgeen stelt als volgt:

"Art. 47. § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden."

Het niet voldoen aan de visumplicht kan derhalve geen reden vormen om de binnenkomst of het verblijf te weigeren, nu zelfs het voorleggen van een vervallen paspoort volstaat;

Evenmin kan de sanctie bestaan uit de weigering van verblijf, nu uit artikel 41 § 4 Vw: § 4 als volgt blijkt: "Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [Verordening (EU) 2018/1806f, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]"

Enkel een geldboete kan als sanctie worden opgelegd; Het voorleggen van een geldig inreisvisum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst en niet indien er een aanvraag wordt ingediend, zoals in casu tot het bekomen van een gezinshereniging als ander familielid;

Uit de samenlezing van de voormelde bepalingen en meer bepaald de artikel 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden vastgesteld dat bij het ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet; Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, onder andere wordt hierin een al dan niet geldig paspoort vermeld, wat verzoeker heeft voorgelegd;

Verzoeker legde bij zijn aanvraag inderdaad een geldig paspoort voor afgegeven te Suriname, geldig van 21.02.2022 tot 21.02.2027;

Ook in het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomst documenten heeft; (HvJ 25 juli 2002, C- 459/99);

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 40 §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet;

Dat ook alzo wordt bevestigd bij arrest van de RVV dd. 12 juni 2020, gekend onder nummer 236 793;

Bovendien heeft verzoeker vanaf diens binnenkomst in de Europese Unie dd. 18 maart 2019 tot aan diens vertrek naar Suriname in legaal verblijf verbleven en was hij bij diens afreis naar Suriname, omwille van het overlijden van diens moeder, zelfs in het bezit van een geldige Fkaart; Verzoeker kon evenwel niet op korte termijn naar België terugkeren, gelet op een ernstige ziekte waardoor hij zelf werd getroffen en langdurige en intensieve behandeling dien te ondergaan;

Ook bij terugreis naar België na diens herstel was vermelde F-kaart geldig, reden waarom er geen bijkomend visum werd aangevraagd en verzoeker probleemloos kon afreizen;

Verzoeker verzocht aanvankelijk, nadat hij bij terugkomst in België vernam dat diens F-kaart gelet op afwezigheid werd ingetrokken, tot diens herinschrijving, omwille van diens langdurig legaal verblijf, doch hetgeen werd afgewezen, waarna huidige aanvraag werd ingediend;

Verzoeker diende dan ook niet op een nieuw visum ter verzoeken, nu diens F-kaart nog geldig was en slechts na binnenkomst in België werd ingetrokken;

Het middel is gegrond;”

3.2 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 22 april 2024 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Als gevolg hiervan wordt zij in het bezit gesteld van een document ‘bijlage 19ter’, waarbij zij verzocht werd binnen de drie maanden alle nodige stukken voor te leggen.

Op 31 juli 2024 wordt de aanvraag vervolgens geweigerd omdat verzoekende partij geen paspoort met geldig inreisvisum kon voorleggen en al evenmin aantoonde dat zij geen dergelijk visum diende voor te leggen.

Uit het betoog in het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen geldig visum heeft voorgelegd. Zij betwist daarentegen wel dat dit een voorwaarde voor het indienen van dergelijke aanvraag is. Verzoekende partij gaat in haar middel uitgebreid in op de desbetreffende bepalingen. De essentie van haar betoog houdt in dat verzoekende partij, die op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag deed als ander familielid van een burger van de Unie, niet weerhouden kan worden van een dergelijke aanvraag wanneer zij niet beschikt over een geldig inreisvisum. Verzoekende partij verwijst in dit kader onder meer naar het zogenaamde BRAX-arrest (H.v.J. 25 juli 2002, C-459/99) waaruit zou volgen dat een verblijfsvergunning niet geweigerd kan worden aan een derdelander die de identiteit en de verwantschap met de Unieburger bewijst en dit louter omwille van het feit dat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft.

Verzoekende partij voegt er aan toe dat zij voorheen beschikte over een geldige F-kaart en dat zij na het overlijden van haar moeder en een latere eigen ziekte niet binnen de vastgestelde termijn kon terugkeren naar België. Deze F-kaart zou echter nog geldig geweest zijn bij terugkeer; reden waarom niet opnieuw om een visum verzocht werd bij terugkeer. Voormelde F-kaart zou ingetrokken zijn na de terugkeer naar België.

3.3 Met haar aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, vraagt de verzoekende partij in de praktijk om een specifiek verblijfsrecht, met name als *“ander familielid”* van een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie.”

Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te *“vergemakkelijken”* (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

De Raad is bijgevolg gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van de desbetreffende nationale wetbepalingen. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie ontleen niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruik gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, punt 53).

De in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontleen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, bepaalt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Burgerschapsrichtlijn voorziet aldus in een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te

vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34).

Uit deze bepalingen volgt dan ook duidelijk dat enkel de familieleden gedefinieerd in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn de begunstigten van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonon bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Uit het administratief dossier volgt dat verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, maar wel op basis van haar feitelijke partner en daarbij heeft zij om een verblijf gevraagd als een ‘ruimer familielid’, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder b), van de Burgerschapsrichtlijn. Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander - niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn vallend - familielid zijn van een Unieburger, geen inreis- en verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van dezelfde richtlijn, “overeenkomstig zijn nationaal recht” enkel de binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest “Rahman” (HvJ 5 september 2012, C83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt. Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak “Rahman” op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Aldus moet worden vastgesteld dat de in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn genoemde familieleden, niet beschikken over de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze 'andere familieleden' van een burger van de Unie niet rechtstreeks een recht op binnenkomst of verblijf ontleen aan het Unierecht. Het "faciliteren" in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn betekent niet dat er van rechtswege een recht op verblijf bestaat omwille van hun status alleen, doch enkel dat de lidstaten dit verblijf moeten vergemakkelijken.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg dan ook toegekend overeenkomstig de bepalingen van het interne recht van de betrokken lidstaat.

3.4 Zoals hoger reeds aangeduid, is de Raad gehouden de nationale wetgeving die de omzetting vormt van Unierechtelijke bepalingen, te interpreteren overeenkomstig het doel en de tekst van de richtlijn, zoals nader uitgelegd door het Hof van Justitie.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

"de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)".

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

"De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht."

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc. nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de

niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de vreemdelingenwet (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum (onderlijning van de Raad) overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. § 3 (...) § 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de actuele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Alleszins blijkt niet uit de bewoordingen of ontstaansgeschiedenis van beide artikelen dat hier anders over geoordeeld dient te worden. Uit de samenlezing van artikel 40bis en artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekende partij als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In de mate dat verzoekende partij in haar enig middel betoogt dat de voorwaarde van geldige binnenkomstdocumenten er haar niet van kan weerhouden om zonder meer een verblijfsaanvraag te doen, vindt haar standpunt dan ook geen steun in de wet.

Artikel 41, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het familielid niet over de vereiste documenten beschikt, alvorens tot teruggrijping over te gaan, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de “in artikel 41, tweede lid” bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn, evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Verzoekende partij verwijst zelf in haar verzoekschrift ook nog naar de bepalingen van artikelen 40*bis*, § 4, en 41 van de Vreemdelingenwet waarbij zij stelt dat de visie van verwerende partij dat zij over een geldig inreisvisum dient te beschikken niet correct. Daarbij gaat zij er echter aan voorbij dat uit de samenlezing van de voornoemde artikelen volgt dat het ruimer familielid, dat onderdaan is van een visumplichtig derde land, slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien dit familielid ofwel een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, kan voorleggen, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter van 22 april 2024) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om de nodige stukken voor te leggen, wat betekent dat zij binnen deze termijn ook een geldig inreisvisum diende voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

3.5 Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet voorziet voor het overige nog in één alternatief, met name dat het familielid *“op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Dit alternatief is *in casu* niet aan de orde, nu verzoekende partij zelf om een recht op verblijf heeft verzocht in functie van haar feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit en zij in deze hoedanigheid niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland geniet (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 19- 20).

Artikel 41, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt voor te houden dat de bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit de in artikel 40*bis*, § 4, eerste lid, *juncto* artikel 41, § 2-§ 4, van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde van het geldig inreisvisum teniet zouden doen door te regelen dat tevens één van de in deze bepaling opgesomde identiteitsdocumenten zou volstaan. De Raad herhaalt dienaangaande dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit enkel de toegang tot het grondgebied regelt en niet de verblijfsaanvragen die worden ingediend bij het gemeentebestuur van één van de Belgische gemeenten. Het Vreemdelingenbesluit bevat afzonderlijke bepalingen voor in België ingediende aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Artikel 52, § 1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat:

“het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”, een aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie indient “bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”.

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40*bis*, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken.

De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40*bis*, § 4, eerste lid, *juncto* artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, § 2 (nieuw), van de Vreemdelingenwet in ieder geval niet teniet. Er anders over oordelen zou betekenen dat er dan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

3.6 De voorwaarde om een paspoort met desgevallend een geldig visum voor te leggen volgt uit artikel 40*bis*, § 4, eerste lid, *juncto* artikel 41 van de Vreemdelingenwet en geldt in beginsel voor de beide categorieën van derdelander-familieleden. Zoals hoger uiteengezet, voorziet artikel 41 van de Vreemdelingenwet dat het familielid dat er niet in slaagt de documenten te overleggen, ook op andere wijze kan aantonen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Zoals hoger reeds aangehaald, werd deze mogelijkheid in artikel 41 van de Vreemdelingenwet voorzien teneinde de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met het arrest “Brax” van het Hof van Justitie van 25 juli 2002.

Verzoekende partij, die niet over de vereiste binnenkomstdocumenten blijkt te beschikken, toont ook niet op een *“andere wijze”* aan dat zij het recht op vrij verkeer geniet. Het arrest “Brax” heeft betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, (met name de echtgenoot), die reeds op

grond van hun status over een verblijfsrecht beschikken. Verzoekende partij, die een aanvraag deed als “ander familielid” zoals bedoeld in artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, toont aldus niet aan dat zij zou beschikken over een recht op vrij verkeer en derhalve zou voldoen aan de in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde. Evenmin toont zij aan dat de onderrichtingen van voormeld arrest één op één op haar situatie toegepast zouden kunnen worden. De Raad besluit dan ook dat het onderscheid tussen de beide besproken categorieën van familieleden van Unieburgers voldoende duidelijk is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geldende bepalingen foutief op haar situatie werden toegepast.

3.7 Verzoekende partij merkt nog op dat zij sedert haar komst in België steeds legaal hier verbleven heeft en dat zij slechts nadien haar verblijfsrecht verloor nadat zij niet tijdig kon terugkeren omwille van redenen die volgens haar buiten haar wil om gebeurden. Dit verblijfsrecht met hieraan gekoppelde F-kaart zou ook nog geldig geweest zijn bij haar terugreis en dit zou de reden geweest zijn waarom er geen visum aangevraagd werd. De bewuste F-kaart zou slechts na terugkomst ingetrokken zijn.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat er reeds op 5 september 2022 overgegaan werd tot een ambtelijke schrapping door de diensten van de Gemeente Leopoldsborg. Het onderliggende verblijfsrecht dat veruitwendigd wordt door de afgeleverde F-kaart bleek dan ook verdwenen. Verzoekende partij verzocht weliswaar in haar voorgaande rechtstoestand hersteld te worden na haar terugkeer uit Suriname. Dit bleek echter niet mogelijk omdat zij niet afdoende kon aantonen dat zij niet langer dan één jaar het Belgisch grondgebied verlaten had.

De Raad herinnert er aan dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter heeft en geen constitutief karakter. Het afnemen van de verblijfskaart -die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht- kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoekende partij afneemt.

Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet meer als verworven worden aanzien. Verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een F-kaart, doch deze kaart had door de voorgaande ambtelijke schrapping geen andere waarde meer dan een louter *instrumentum*, niet onderbouwd door een *negotium*.

3.8 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing ook een bevel bevat om het grondgebied te verlaten werd opgelegd, maar dat verzoekende partij op geen enkel moment ook maar enige opmerking maakt over dit aspect.

3.9 Een schending van de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------